

DECYZJA RADY (UE) 2015/1523**z dnia 14 września 2015 r.****ustanawiająca środki tymczasowe w obszarze ochrony międzynarodowej na rzecz Włoch i Grecji**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 78 ust. 3,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 78 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) w przypadku gdy jedno lub więcej państw członkowskich znajdzie się w nadzwyczajnej sytuacji charakteryzującej się nagłym napływem obywateli państw trzecich, Rada, na wniosek Komisji i po konsultacji z Parlamentem Europejskim, może przyjąć środki tymczasowe na korzyść zainteresowanego państwa lub państw członkowskich.
- (2) Zgodnie z art. 80 TFUE polityki Unii dotyczące kontroli granicznej, azylu i imigracji oraz ich wprowadzanie w życie podlegają zasadzie solidarności i sprawiedliwego podziału odpowiedzialności między państwami członkowskimi, a akty Unii przyjęte w tej dziedzinie zawierają odpowiednie środki w celu zastosowania tej zasady.
- (3) Niedawny kryzys w basenie Morza Śródziemnego skłonił instytucje Unii do natychmiastowego uznania przepływów migracyjnych w tym regionie za wyjątkowe i wezwania do podjęcia konkretnych środków solidarności na rzecz państw członkowskich pierwszej linii. W szczególności na wspólnym posiedzeniu ministrów spraw zagranicznych i ministrów spraw wewnętrznych w dniu 20 kwietnia 2015 r. Komisja przedstawiła dziesięciopunktowy plan natychmiastowych działań, jakie należy podjąć w odpowiedzi na ten kryzys, obejmujący zobowiązanie do rozważenia możliwych wariantów nadzwyczajnego mechanizmu relokacji.
- (4) Na posiedzeniu w dniu 23 kwietnia 2015 r. Rada Europejska postanowiła, między innymi, wzmocnić wewnętrzną solidarność i odpowiedzialność oraz zobowiązała się w szczególności do zwiększenia pomocy w sytuacjach nadzwyczajnych na rzecz państw członkowskich pierwszej linii oraz rozważenia możliwości zorganizowania na zasadzie dobrowolności nadzwyczajnej relokacji między państwami członkowskimi oraz rozmieszczenia w państwach członkowskich pierwszej linii zespołów Europejskiego Urzędu Wsparcia w dziedzinie Azylu (EASO) w celu wspólnego rozpatrywania wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej, łącznie z rejestrowaniem i pobieraniem odcisków palców.
- (5) W rezolucji z dnia 28 kwietnia 2015 r. Parlament Europejski powtórzył, że swoją odpowiedź na ostatnie tragiczne wydarzenia na Morzu Śródziemnym Unia musi oprzeć na solidarności i sprawiedliwym podziale odpowiedzialności oraz zwiększyć wysiłki w tej dziedzinie na rzecz tych państw członkowskich, do których przybywa największa – w wartościach bezwzględnych albo względnych – liczba uchodźców i wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową.
- (6) Na posiedzeniu w dniach 25 i 26 czerwca 2015 r. Rada Europejska zdecydowała, między innymi, że należy równolegle zajmować się trzema kluczowymi wymiarami: relokacją/przesiedleniem, powrotem/readmisją/reintegracją oraz współpracą z państwami pochodzenia i tranzytu. Rada Europejska zgodziła się przede wszystkim – z uwagi na obecną sytuację nadzwyczajną i zobowiązanie do większej solidarności i odpowiedzialności – na tymczasową i wyjątkową relokację z Grecji i z Włoch do innych państw członkowskich, w ciągu dwóch lat, 40 000 osób potrzebujących w sposób oczywisty ochrony międzynarodowej. Wezwała do szybkiego przyjęcia stosownej decyzji Rady w tym zakresie i stwierdziła, że w tym celu państwa członkowskie powinny w drodze konsensusu uzgodnić rozmieszczenie takich osób, z uwzględnieniem szczególnego położenia państw członkowskich.
- (7) Szczególne położenie państw członkowskich jest wynikiem, w szczególności, przepływów migracyjnych w innych regionach geograficznych, takich jak szlak migracyjny na Bałkanach Zachodnich.

- (8) Kilka państw członkowskich miało do czynienia ze znacznym zwiększeniem się całkowitej liczby migrantów, w tym wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową, przybywających na ich terytoria w 2014 r.; w niektórych z tych państw sytuacja ta trwała nadal w pierwszych miesiącach 2015 r. Kilku państwom członkowskim Komisja udzieliła nadzwyczajnej pomocy finansowej, a EASO udzielił wsparcia operacyjnego, aby pomóc im w uporaniu się z tym wzrostem.
- (9) Wśród państw członkowskich znajdujących się pod znaczną presją i w kontekście niedawnych tragicznych wypadków na Morzu Śródziemnym Włochy i Grecja w szczególności doświadczyły niespotykanego dotąd napływu migrantów przyjeżdżających na ich terytoria, w tym wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową, którzy potrzebują tej ochrony w sposób oczywisty, co spowodowało znaczne obciążenie dla ich systemów migracyjnych i azylowych.
- (10) Według danych Europejskiej Agencji Zarządzania Współpracą Operacyjną na Zewnętrznych Granicach Państw Członkowskich Unii Europejskiej (Frontex) szlaki prowadzące przez środkową i wschodnią część regionu Morza Śródziemnego w 2014 r. były głównym obszarem nielegalnego przekraczania granic UE. W 2014 r. do samych tylko Włoch przybyło w sposób nielegalny ponad 170 000 migrantów, co stanowi wzrost o 277 % w porównaniu z 2013 r. Również w Grecji odnotowano stały wzrost liczby nielegalnych migrantów; liczba ta wyniosła 50 000, co stanowi wzrost o 153 % w porównaniu z 2013 r. Do końca 2015 r. całkowita liczba jeszcze wzrosła. W pierwszym półroczu 2015 r. liczba nielegalnych przekroczeń granicy we Włoszech wzrosła o 5 % w porównaniu z tym samym okresem poprzedniego roku. W tym samym okresie gwałtowny wzrost liczby nielegalnych przekroczeń granicy nastąpił w Grecji – był to sześciokrotny wzrost w porównaniu z pierwszym półroczem w 2014 r. (ponad 76 000 w okresie styczeń–czerwiec 2015 r. w porównaniu z 11 336 w okresie styczeń–czerwiec 2014 r.). Znaczna część całkowitej liczby nielegalnych migrantów, których obecność stwierdzono w tych dwóch regionach, obejmowała migrantów posiadających obywatelstwo państw, których obywatele w znacznym odsetku – według danych Eurostatu – uzyskują na poziomie Unii ochronę międzynarodową.
- (11) Według danych Eurostatu w 2014 r. o udzielenie ochrony międzynarodowej we Włoszech wystąpiło 64 625 osób, w porównaniu z 26 920 osobami w 2013 r. (co oznacza wzrost o 143 %). W przypadku Grecji wzrost liczby wniosków jest mniejszy: złożono tu 9 430 wniosków (co oznacza wzrost o 15 %). W pierwszym kwartale 2015 r. we Włoszech wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej złożyło 15 250 osób (co stanowi wzrost o 47 % w porównaniu z pierwszym kwartałem 2014 r.), a w Grecji – 2 615 osób (wzrost o 28 % w stosunku do pierwszego kwartału 2014 r.).
- (12) W ramach polityki migracyjnej i azylowej podjęto dotychczas wiele działań w celu wsparcia Włoch i Grecji, w tym poprzez zapewnienie im znacznej pomocy w sytuacjach nadzwyczajnych i wsparcia operacyjnego EASO. Włochy i Grecja były drugim i trzecim pod względem wielkości beneficjentem środków wydatkowanych w latach 2007–2013 w ramach programu ogólnego „Solidarność i zarządzanie przepływami migracyjnymi” (SOLID), otrzymały one ponadto znaczne finansowanie na pomoc w sytuacjach nadzwyczajnych. W latach 2014–2020 Włochy i Grecja pozostaną najprawdopodobniej głównymi beneficjentami Funduszu Azylu, Migracji i Integracji (AMIF).
- (13) Z powodu ciągłej niestabilności i konfliktów trwających w bezpośrednim sąsiedztwie Włoch i Grecji bardzo prawdopodobne jest, że ich systemy migracyjne i azylowe nadal będą się znajdować pod znaczną i rosnącą presją, gdyż znaczna część migrantów może potrzebować ochrony międzynarodowej. Wskazuje to na pilną potrzebę okazania solidarności na rzecz Włoch i Grecji oraz uzupełnienia działań podjętych dotychczas w celu wspierania ich za pomocą środków tymczasowych w dziedzinie azylu i migracji.
- (14) Jednocześnie Włochy i Grecja powinny przedstawić rozwiązania strukturalne mające rozładować wyjątkową presję migracyjną wpływającą na ich systemy azylowe i migracyjne. Środkom ustanowionym w niniejszej decyzji powinno zatem towarzyszyć ustanowienie przez Włochy i Grecję solidnych i strategicznych mechanizmów reagowania na sytuację kryzysową i zintensyfikowania procesu reform trwającego w tych dziedzinach. W tym kontekście Włochy i Grecja, każde z osobna, powinny w dniu wejścia w życie niniejszej decyzji przedłożyć Komisji plany działania obejmujące odpowiednie środki w dziedzinie azylu, pierwszego przyjęcia i powrotu, zwiększające zdolność, jakość i skuteczność ich systemów w tych dziedzinach, a także powziąć środki w celu zapewnienia właściwego wykonania niniejszej decyzji, mając na względzie wsparcie umożliwiające im sprostanie, po zakończeniu okresu stosowania niniejszej decyzji, ewentualnej sytuacji zwiększonego napływu migrantów na ich terytoria.
- (15) Mając na względzie fakt, że Rada Europejska uzgodniła zestaw wzajemnie powiązanych środków, Komisji należy powierzyć uprawnienia w zakresie zawieszenia – w stosownych przypadkach i po zapewnieniu danemu państwu możliwości przedstawienia swojego stanowiska – stosowania niniejszej decyzji przez ograniczony okres, gdyby Włochy lub Grecja nie przestrzegały swoich zobowiązań w tym zakresie.

- (16) Jeżeli którekolwiek państwo członkowskie znalazłoby się w podobnej sytuacji nadzwyczajnej charakteryzującej się nagłym napływem obywateli państw trzecich, Rada, na wniosek Komisji i po konsultacji z Parlamentem Europejskim, może przyjąć na podstawie art. 78 ust. 3 TFUE środki tymczasowe na korzyść danego państwa członkowskiego. Środki takie mogą, w stosownych przypadkach, obejmować zawieszenie obowiązków tego państwa członkowskiego przewidzianych w niniejszej decyzji.
- (17) Zgodnie z art. 78 ust. 3 TFUE środki przewidziane na korzyść Włoch i Grecji powinny mieć charakter tymczasowy. Aby środki przewidziane w niniejszej decyzji wywarły faktyczny wpływ w kontekście wsparcia udzielonego Włochom i Grecji, tak aby państwa te mogły stawić czoła znacznemu napływowi migracyjnemu na ich terytoria, zasadne jest przyjęcie okresu 24 miesięcy.
- (18) Środki dotyczące relokacji z Włoch i z Grecji ustanowione w niniejszej decyzji pociągają za sobą czasowe odstępstwo od zasady ustanowionej w art. 13 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 604/2013 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾, zgodnie z którą to Włochy i Grecja byłyby odpowiedzialne za rozpatrywanie wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej w oparciu o kryteria ustanowione w rozdziale III tego rozporządzenia, jak również czasowe odstępstwo dotyczące kolejnych czynności proceduralnych, w tym terminów określonych w art. 21, 22 i 29 tego rozporządzenia. Nadal stosuje się inne przepisy rozporządzenia (UE) nr 604/2013, w tym przepisy wykonawcze zawarte w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1560/2003 ⁽²⁾ i rozporządzeniu wykonawczym Komisji (UE) nr 118/2014 ⁽³⁾, w tym zawarte w nich zasady dotyczące spoczywającego na przekazujących państwach członkowskich obowiązku pokrycia kosztów niezbędnych do przekazania wnioskodawcy do państwa członkowskiego relokacji i dotyczące współpracy w zakresie przekazywania między państwami członkowskimi, a także dotyczące przekazywania informacji w sieci łączności elektronicznej Dublinet.

Niniejsza decyzja pociąga za sobą także odstępstwo od wymogu wyrażenia zgody przez wnioskodawcę ubiegającego się o ochronę międzynarodową, o którym mowa w art. 7 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 516/2014 ⁽⁴⁾.

- (19) Środki dotyczące relokacji nie zwalniają państw członkowskich ze stosowania w pełni rozporządzenia (UE) nr 604/2013, w tym przepisów dotyczących łączenia rodzin, specjalnej ochrony małoletnich bez opieki oraz klauzuli dyskrecjonalnej ze względów humanitarnych.
- (20) Należało dokonać wyboru kryteriów stosowanych do określenia, którzy wnioskodawcy oraz jak wielu z nich mają być relokowani z Włoch i z Grecji, bez uszczerbku dla decyzji na szczeblu krajowym dotyczących wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej. Planuje się wprowadzenie jasnego i sprawnie funkcjonującego systemu, przewidującego próg wyznaczony stosunkiem średniej liczby, na poziomie Unii, decyzji o udzieleniu ochrony międzynarodowej w postępowaniach w pierwszej instancji, zgodnie z definicją Eurostatu, do łącznej liczby, na poziomie Unii, decyzji podjętych w pierwszej instancji w sprawie wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej, na podstawie najnowszych dostępnych danych statystycznych. Proóg ten miałby z jednej strony zapewnić – w możliwie największym stopniu – wszystkim wnioskodawcom, którzy w sposób oczywisty wymagają ochrony międzynarodowej, możliwość pełnego i szybkiego skorzystania ze swoich praw związanych z ochroną w państwie członkowskim relokacji. Z drugiej strony próg ten miałby zapobiec – w możliwie największym stopniu – relokowaniu do innego państwa członkowskiego wnioskodawców, których wniosek zostanie prawdopodobnie rozpatrzony negatywnie, a co za tym idzie nadmiernemu przedłużaniu ich pobytu w Unii. W niniejszej decyzji zastosować należy próg 75 %, określony na podstawie najnowszych dostępnych zaktualizowanych danych kwartalnych Eurostatu dotyczących decyzji podjętych w pierwszej instancji.
- (21) Celem środków tymczasowych jest zmniejszenie znacznej presji azylowej, pod jaką znajdują się Włochy i Grecja, w szczególności poprzez relokację znacznej liczby wnioskodawców potrzebujących w sposób oczywisty ochrony międzynarodowej, którzy przybyli na terytorium Włoch lub Grecji po wejściu w życie niniejszej decyzji. Uwzględniając całkowitą liczbę obywateli państw trzecich, którzy przybyli nielegalnie do Włoch lub Grecji w 2014 r., oraz liczbę osób potrzebujących w sposób oczywisty ochrony międzynarodowej, z Włoch i Grecji powinno być relokowanych łącznie 40 000 wnioskodawców potrzebujących w sposób oczywisty ochrony międzynarodowej.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca (Dz.U. L 180 z 29.6.2013, s. 31).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1560/2003 z dnia 2 września 2003 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 343/2003 ustanawiającego kryteria i mechanizmy określania państwa członkowskiego właściwego dla rozpatrywania wniosku o azyl, wniesionego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego (Dz.U. L 222 z 5.9.2003, s. 3).

⁽³⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 118/2014 z dnia 30 stycznia 2014 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1560/2003 ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 343/2003 ustanawiającego kryteria i mechanizmy określania państwa członkowskiego właściwego dla rozpatrywania wniosku o azyl, złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego (Dz.U. L 39 z 8.2.2014, s. 1).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 516/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiające Fundusz Azylu, Migracji i Integracji, zmieniające decyzję Rady 2008/381/WE oraz uchylające decyzje Parlamentu Europejskiego i Rady nr 573/2007/WE i nr 575/2007/WE oraz decyzję Rady 2007/435/WE (Dz.U. L 150 z 20.5.2014, s. 168).

Liczba ta stanowi ok. 40 % ogólnej liczby obywateli państw trzecich potrzebujących w sposób oczywisty ochrony międzynarodowej, którzy przybyli nielegalnie do Włoch lub do Grecji w 2014 r. Tym samym przewidziany w niniejszej decyzji środek dotyczący relokacji wprowadza sprawiedliwy podział obciążeń między Włochami i Grecją a pozostałymi państwami członkowskimi. W oparciu o te same dane ogólne pochodzące z Włoch i Grecji, dostępne za 2014 r. oraz pierwsze cztery miesiące 2015 r., 60 % wspomnianych wnioskodawców powinno zostać relokowanych z Włoch, a 40 % – z Grecji.

- (22) W dniu 20 lipca 2015 r. w drodze konsensusu przyjęto – odzwierciedlając szczególne położenie poszczególnych państw członkowskich – rezolucję przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie w sprawie relokacji z Włoch i z Grecji 40 000 osób wymagających w sposób oczywisty ochrony międzynarodowej. W ciągu dwóch lat 24 000 osób powinno być relokowanych z Włoch, a z Grecji – 16 000.
- (23) Fundusz Azylu, Migracji i Integracji (AMIF) ustanowiony rozporządzeniem (UE) nr 516/2014 zapewnia wsparcie na rzecz działań uzgodnionych między państwami członkowskimi w zakresie podziału obciążeń oraz jest otwarty na dalsze kształtowanie się polityki w tej dziedzinie. Art. 7 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 516/2014 przewiduje możliwość podejmowania przez państwa członkowskie działań związanych z przekazywaniem wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową w ramach programów krajowych, natomiast art. 18 rozporządzenia (UE) nr 516/2014 przewiduje możliwość otrzymania kwoty ryczałtowej wynoszącej 6 000 EUR z tytułu przekazania z innego państwa członkowskiego osób korzystających z ochrony międzynarodowej.
- (24) Z myślą o realizacji zasady solidarności i sprawiedliwego podziału odpowiedzialności oraz biorąc pod uwagę, że niniejsza decyzja stanowi element dalszego kształtowania się polityki w tej dziedzinie, należy zapewnić, by państwa członkowskie, które relokują wnioskodawców potrzebujących w sposób oczywisty ochrony międzynarodowej z Włoch lub Grecji zgodnie z niniejszą decyzją, otrzymywały kwotę ryczałtową na każdą relokowaną osobę, która to kwota odpowiada kwocie ryczałtowej przewidzianej w art. 18 rozporządzenia (UE) nr 516/2014, tj. 6 000 EUR, i wypłacanej przy zastosowaniu tych samych procedur. Wiąże się to z ograniczonym czasowym odstępstwem od art. 18 rozporządzenia 516/2014 ze względu na to, że kwota ryczałtowa powinna być wypłacana w odniesieniu do wnioskodawców relokowanych, a nie osób korzystających z ochrony międzynarodowej. Takie czasowe rozszerzenie zakresu potencjalnie otrzymujących kwotę ryczałtową wydaje się bowiem stanowić integralną część systemu reagowania w sytuacji nadzwyczajnej ustanowionego na mocy niniejszej decyzji.
- (25) Konieczne jest zapewnienie wprowadzenia sprawnej procedury relokacji, a realizacji środków tymczasowych powinna towarzyszyć ścisła współpraca administracyjna między państwami członkowskimi oraz wsparcie operacyjne EASO.
- (26) Podczas całej procedury relokacji, do momentu przekazania wnioskodawcy, należy mieć na uwadze bezpieczeństwo narodowe i porządek publiczny. Z pełnym poszanowaniem podstawowych praw wnioskodawców, w tym stosownych zasad dotyczących ochrony danych, w przypadkach gdy państwo członkowskie ma uzasadnione powody, aby sądzić, że wnioskodawca zagraża jego bezpieczeństwu narodowemu lub porządkowi publicznemu, informuje ono o tym inne państwa członkowskie.
- (27) Przy podejmowaniu decyzji, którzy wnioskodawcy potrzebujący ochrony międzynarodowej w sposób oczywisty powinni zostać relokowani z Włoch i z Grecji, pierwszeństwo należy przyznać wnioskodawcom szczególnej troski w rozumieniu art. 21 i 22 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/33/UE ⁽¹⁾. W związku z tym sprawą pierwszorzędnej wagi są wszelkie szczególne potrzeby wnioskodawców, w tym stan ich zdrowia. Sprawą nadrzędną powinno być zawsze najlepsze zabezpieczenie interesu dziecka.
- (28) Ponadto aby zdecydować, które państwo członkowskie powinno być państwem członkowskim relokacji, szczególną uwagę należy poświęcić szczególnym umiejętnościom i cechom danych wnioskodawców, takim jak znajomość języków i inne indywidualne elementy oparte na udowodnionych więzach rodzinnych, kulturowych lub społecznych, co mogłoby ułatwić ich integrację w społeczeństwie państwa członkowskiego relokacji. W przypadku wnioskodawców szczególnej troski należy wziąć pod uwagę zdolność państwa członkowskiego relokacji do zapewnienia takim osobom odpowiedniego wsparcia oraz konieczność zapewnienia sprawiedliwego rozmieszczenia tych wnioskodawców w państwach członkowskich. Z należywym poszanowaniem zasady

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/33/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia norm dotyczących przyjmowania wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową (Dz.U. L 180 z 29.6.2013, s. 96).

niedyskryminacji państwa członkowskie relokacji mogą wskazać swoje preferencje dotyczące wnioskodawców w oparciu o powyższe informacje, na podstawie których Włochy i Grecja, w porozumieniu z EASO oraz – w stosownych przypadkach – z oficerami łącznikowymi, mogą przygotować wykazy ewentualnych wnioskodawców, którzy zostali wskazani do relokacji do tego państwa członkowskiego.

- (29) Wyznaczenie przez państwa członkowskie oficerów łącznikowych we Włoszech i w Grecji powinno przyczynić się do skutecznego wdrażania procedury relokacji, w tym odpowiedniej identyfikacji wnioskodawców, którzy mogliby zostać relokowani, z uwzględnieniem w szczególności ich umiejętności oraz tego, na ile wymagają oni szczególnej troski. Odnośnie do wyznaczenia oficerów łącznikowych we Włoszech i w Grecji oraz wypełniania ich obowiązków państwo członkowskie relokacji oraz Włochy i Grecja powinny wymienić wszystkie istotne informacje i nadal ściśle współpracować podczas procedury relokacji.
- (30) Gwarancje prawne i proceduralne określone w rozporządzeniu (UE) nr 604/2013 są niezmiennie stosowane do wnioskodawców objętych zakresem stosowania niniejszej decyzji. Wnioskodawców należy ponadto poinformować o procedurze relokacji określonej w niniejszej decyzji oraz powiadomić o decyzji o relokacji, która stanowi decyzję o przekazaniu w rozumieniu art. 26 rozporządzenia (UE) nr 604/2013. Zważywszy na fakt, że prawodawstwo UE nie daje wnioskodawcy prawa wyboru państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie jego wniosku, wnioskodawcy powinno przysługiwać prawo do skutecznego środka zaskarżenia decyzji o relokacji zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 604/2013 jedynie w zakresie zapewnienia poszanowania jego praw podstawowych. Zgodnie z art. 27 tego rozporządzenia państwa członkowskie mogą przewidzieć w swoim prawie krajowym, że odwołanie od decyzji o przekazaniu nie zawiesza automatycznie przekazania wnioskodawcy, lecz że dana osoba ma możliwość wystąpienia z wnioskiem o zawieszenie wykonania decyzji o przekazaniu do czasu rozpatrzenia jej odwołania.
- (31) Przed przekazaniem do państwa członkowskiego relokacji i po takim przekazaniu wnioskodawcom powinny przysługiwać prawa i gwarancje ustanowione w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE⁽¹⁾ i w dyrektywie 2013/33/UE, w tym w odniesieniu do ich szczególnych potrzeb w zakresie przyjmowania oraz szczególnych potrzeb proceduralnych. Do wnioskodawców objętych zakresem stosowania niniejszej decyzji stosuje się ponadto niezmiennie rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 603/2013⁽²⁾.
- (32) Należy przyjąć środki w celu uniknięcia wtórnego przemieszczania się osób relokowanych z państwa członkowskiego relokacji do innych państw członkowskich, które mogłyby utrudnić skuteczne stosowanie niniejszej decyzji. Należy, w szczególności, poinformować wnioskodawców o konsekwencjach wtórnego, nielegalnego przemieszczania się między państwami członkowskimi oraz o tym, że jeżeli państwo członkowskie relokacji przyznaje im ochronę międzynarodową, prawa wynikające z ochrony międzynarodowej przysługują im jedynie – co do zasady – w tym państwie członkowskim.
- (33) Ponadto, zgodnie z celami przedstawionymi w dyrektywie 2013/33/UE, harmonizacja warunków przyjmowania pomiędzy państwami członkowskimi powinna pomóc w ograniczeniu wtórnego przemieszczania się wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową, spowodowanego różnicami w warunkach przyjmowania. Z myślą o osiągnięciu tego samego celu państwa członkowskie powinny rozważyć nałożenie obowiązku zgłaszania się i zapewnić wnioskodawcom ubiegającym się o ochronę międzynarodową świadczenia materialne w ramach przyjmowania, obejmujące zakwaterowanie, wyżywienie i odzież, tylko w naturze, oraz – w stosownych przypadkach – dopilnować, by wnioskodawcy byli bezpośrednio przekazywani do państwa członkowskiego relokacji. Podobnie, w okresie rozpatrywania wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej, jak stanowi dorobek prawny w zakresie azylu i strefy Schengen, z wyjątkiem przypadków uzasadnionych poważnymi względami humanitarnymi, państwa członkowskie nie powinny wydawać wnioskodawcom krajowych dokumentów podróży ani stosować wobec nich żadnych innych zachęt, takich jak zachęty finansowe, które mogłyby ułatwić im nielegalne przemieszczanie się do innych państw członkowskich. W przypadku nielegalnego przemieszczania się do innych państw członkowskich wnioskodawcy powinni być odesłani do państwa członkowskiego relokacji, zgodnie z zasadami ustanowionymi w rozporządzeniu (UE) nr 604/2013.

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej (Dz.U. L 180 z 29.6.2013, s. 60).

(²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 603/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia systemu Eurodac do porównywania odcisków palców w celu skutecznego stosowania rozporządzenia (UE) nr 604/2013 w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca oraz w sprawie występowania o porównanie z danymi Eurodac przez organy ścigania państw członkowskich i Europol na potrzeby ochrony porządku publicznego, oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1077/2011 ustanawiające Europejską Agencję ds. Zarządzania Operacyjnego Wielkoskalowymi Systemami Informatycznymi w Prześtrzeni Wolności, Bezpieczeństwa i Sprawiedliwości (Dz.U. L 180 z 29.6.2013, s. 1).

- (34) By uniknąć wtórnego przemieszczania się osób korzystających z ochrony międzynarodowej, państwa członkowskie powinny również informować takie osoby o warunkach legalnego wjazdu do innego państwa członkowskiego i pobytu w takim państwie oraz powinny mieć możliwość nałożenia obowiązku zgłaszania się. Zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE⁽¹⁾ państwa członkowskie powinny wymagać, by osoba korzystająca z ochrony międzynarodowej, która nielegalnie przebywa na ich terytorium, natychmiast powracała do państwa członkowskiego relokacji. Jeżeli dana osoba nie zechce wrócić dobrowolnie, należy wykonać jej powrót przymusowy do państwa członkowskiego relokacji.

Ponadto, jeżeli jest to dopuszczone w prawie krajowym, w przypadku powrotu przymusowego do państwa członkowskiego relokacji, państwo członkowskie, które zrealizowało taki powrót, może podjąć decyzję o wydaniu zakazu wjazdu do tego kraju, który uniemożliwiłby takiej osobie, przez określony okres, ponowny wjazd na terytorium tego państwa członkowskiego.

- (35) Z uwagi na fakt, że celem niniejszej decyzji jest zaradzenie sytuacji nadzwyczajnej oraz wsparcie Włoch i Grecji we wzmacnianiu ich systemów azylowych, decyzja powinna umożliwiać tym państwom zawieranie, z pomocą Komisji, dwustronnych umów z Islandią, Liechtensteinem, Norwegią i ze Szwajcarią dotyczących relokacji osób objętych zakresem stosowania niniejszej decyzji. Takie umowy powinny odzwierciedlać także główne elementy niniejszej decyzji, w szczególności te odnoszące się do procedury relokacji oraz praw i obowiązków wnioskodawców, a także te odnoszące się do rozporządzenia (UE) nr 604/2013.
- (36) Szczególne wsparcie udzielane Włochom i Grecji w ramach systemu relokacji należy uzupełnić dodatkowymi środkami, stosowanymi od momentu przybycia obywatela państwa trzeciego na terytorium Włoch lub Grecji do momentu zakończenia wszystkich mających zastosowanie procedur, koordynowanych przez EASO i inne właściwe agencje, takie jak Frontex, który koordynuje powroty obywateli państw trzecich niemających prawa do przebywania na danym terytorium, zgodnie z dyrektywą 2008/115/WE.
- (37) Ponieważ cele niniejszej decyzji nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na ich rozmiary i skutki możliwe jest ich lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE). Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsza decyzja nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (38) Niniejsza decyzja nie narusza praw podstawowych i jest zgodna z zasadami uznanymi w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej.
- (39) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 21 w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do TUE i do TFUE, bez uszczerbku dla art. 4 tego protokołu, te dwa państwa członkowskie nie uczestniczą w przyjęciu niniejszej decyzji i nie są nią związane ani jej nie stosują.
- (40) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii, załączonego do TUE i TFUE, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszej decyzji i nie jest nią związana ani jej nie stosuje.
- (41) Zważywszy na pilny charakter i powagę sytuacji, niniejsza decyzja powinna wejść w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*,

PRZYMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsza decyzja ustanawia środki tymczasowe w obszarze ochrony międzynarodowej na korzyść Włoch i Grecji w celu wsparcia tych państw członkowskich, aby mogły skuteczniej sprostać sytuacji nadzwyczajnej charakteryzującej się nagłym napływem obywateli krajów trzecich na ich terytorium.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2008/115/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (Dz.U. L 348 z 24.12.2008, s. 98).

Artykuł 2

Definicje

Na potrzeby niniejszej decyzji stosuje się następujące definicje:

- a) „wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej” oznacza wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej zgodnie z definicją zawartą w art. 2 lit. h) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE ⁽¹⁾;
- b) „wnioskodawca” oznacza obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca, który złożył wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej, w odniesieniu do którego nie została jeszcze wydana ostateczna decyzja;
- c) „ochrona międzynarodowa” oznacza status uchodźcy lub status osoby potrzebującej ochrony uzupełniającej zgodnie z definicjami zawartymi odpowiednio w art. 2 lit. e) i g) dyrektywy 2011/95/UE;
- d) „członkowie rodziny” oznaczają członków rodziny zgodnie z definicją zawartą w art. 2 lit. g) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013;
- e) „relokacja” oznacza przekazanie wnioskodawcy z terytorium państwa członkowskiego, które kryteria określone w rozdziale III rozporządzenia (UE) nr 604/2013 wskazują jako odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, na terytorium państwa członkowskiego relokacji;
- f) „państwo członkowskie relokacji” oznacza państwo członkowskie, które staje się, zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 604/2013, odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej wnioskodawcy po jego relokacji na terytorium tego państwa członkowskiego.

Artykuł 3

Zakres stosowania

1. Relokacji na podstawie niniejszej decyzji dokonuje się jedynie w stosunku do wnioskodawców, którzy złożyli wnioski o udzielenie ochrony międzynarodowej we Włoszech lub w Grecji, za których rozpatrzenie te państwa członkowskie byłyby odpowiedzialne, w braku relokacji, zgodnie z kryteriami ustalania odpowiedzialnego państwa członkowskiego określonymi w rozdziale III rozporządzenia (UE) nr 604/2013.

2. Relokację na podstawie niniejszej decyzji stosuje się wyłącznie w odniesieniu do wnioskodawcy posiadającego obywatelstwo państwa, w przypadku którego obywateli decyzje o udzieleniu ochrony międzynarodowej stanowią – według najnowszych dostępnych średnich danych Eurostatu dla całej Unii, które są uaktualniane kwartalnie – 75 % lub więcej decyzji wydanych w pierwszej instancji w sprawie wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej, o których mowa w rozdziale III dyrektywy 2013/32/UE. W przypadku bezpaństwowców bierze się pod uwagę państwo poprzedniego miejsca zwykłego pobytu. Aktualizacje kwartalne bierze się pod uwagę wyłącznie w odniesieniu do wnioskodawców, w przypadku których nie stwierdzono jeszcze, że mogą być relokowani zgodnie z art. 5 ust. 3 niniejszej decyzji.

Artykuł 4

Relokacja wnioskodawców w państwach członkowskich

W związku z porozumieniem między państwami członkowskimi wyrażonym w przyjętej w dniu 20 lipca 2015 r. rezolucji przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie w sprawie relokacji z Włoch i z Grecji 40 000 osób wymagających w sposób oczywisty ochrony międzynarodowej:

- a) 24 000 wnioskodawców zostanie relokowanych z Włoch na terytorium innych państw członkowskich;
- b) 16 000 wnioskodawców zostanie relokowanych z Grecji na terytorium innych państw członkowskich.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony (Dz.U. L 337 z 20.12.2011, s. 9).

Artykuł 5

Procedura relokacji

1. Na potrzeby współpracy administracyjnej koniecznej do wykonania niniejszej decyzji każde państwo członkowskie wyznacza krajowy punkt kontaktowy, którego adres przekazuje pozostałym państwom członkowskim oraz EASO. Państwa członkowskie, w porozumieniu z EASO i innymi właściwymi agencjami, podejmują wszelkie odpowiednie środki, aby właściwe organy nawiązały bezpośrednią współpracę i rozpoczęły wymianę informacji, w tym informacji dotyczących powodów, o których mowa w ust. 7.
2. Państwa członkowskie podają regularnie, nie rzadziej niż co trzy miesiące, liczbę wnioskodawców, których można szybko relokować na ich terytorium oraz przekazują wszelkie inne istotne informacje.
3. Na podstawie tych informacji Włochy i Grecja – z pomocą EASO, oraz, w stosownych przypadkach, oficerów łącznikowych państw członkowskich, o których mowa w ust. 8 niniejszego artykułu – wskazują poszczególnych wnioskodawców, których można relokować do innych państw członkowskich oraz przekazują możliwie jak najszybciej wszelkie istotne informacje punktom kontaktowym tych państw członkowskich. W tym zakresie pierwszeństwo mają wnioskodawcy szczególnej troski w rozumieniu art. 21 i art. 22 dyrektywy 2013/33/UE.
4. Po wyrażeniu zgody przez państwo członkowskie relokacji Włochy i Grecja podejmują możliwie jak najszybciej decyzję o relokacji poszczególnych wnioskodawców do danego państwa członkowskiego relokacji, w uzgodnieniu z EASO, i powiadamiają wnioskodawcę zgodnie z art. 6 ust. 4. Państwo członkowskie relokacji może podjąć decyzję o odmowie zgody na relokację danego wnioskodawcy wyłącznie wtedy, gdy istnieją uzasadnione powody, o których mowa w ust. 7 niniejszego artykułu.
5. Wnioskodawcy, od których należy pobrać odciski palców zgodnie z obowiązkami określonymi w art. 9 rozporządzenia (UE) nr 603/2013, mogą być zgłoszeni do relokacji dopiero po pobraniu odcisków palców i przekazaniu ich do systemu centralnego Eurodac na mocy tego rozporządzenia.
6. Przekazanie wnioskodawcy na terytorium państwa członkowskiego relokacji następuje możliwie jak najszybciej po dacie powiadomienia zainteresowanej osoby o decyzji o przekazaniu, o której mowa w art. 6 ust. 4. Włochy i Grecja informują państwo członkowskie relokacji o dacie i godzinie przekazania oraz udzielają mu wszelkich innych istotnych informacji.
7. Państwa członkowskie zachowują prawo do odmowy relokacji wnioskodawcy wyłącznie w przypadku wystąpienia uzasadnionych powodów, wskazujących, że dana osoba może stanowić zagrożenie dla bezpieczeństwa narodowego lub porządku publicznego, lub w przypadku wystąpienia poważnych podstaw zastosowania przepisów dotyczących wykluczenia, określonych w art. 12 i 17 dyrektywy 2011/95/UE.
8. W celu wdrożenia wszystkich elementów procedury relokacji opisanej w niniejszym artykule państwa członkowskie mogą, po wymianie wszystkich istotnych informacji, podjąć decyzję o oddelegowaniu oficerów łącznikowych do Włoch i do Grecji.
9. Zgodnie z dorobkiem prawnym UE państwa członkowskie w pełni wykonują swoje zobowiązania. W związku z tym Włochy i Grecja zapewniają identyfikację, rejestrację i pobieranie odcisków palców w ramach procedury relokacji; zapewnia się również stosowną infrastrukturę. Wnioskodawcy, którzy uchylają się od procedury relokacji, są z niej wyłączeni.
10. Przewidzianą w niniejszym artykule procedurę relokacji należy przeprowadzić jak najszybciej, nie później niż w ciągu dwóch miesięcy od momentu, w którym państwo członkowskie relokacji podało liczbę wnioskodawców, o których mowa w ust. 2, chyba że państwo członkowskie relokacji wyraziło zgodę, o której mowa w ust. 4, później niż dwa tygodnie przed końcem tego dwumiesięcznego terminu. W takim przypadku termin przeprowadzenia procedury relokacji można przedłużyć o okres nieprzekraczający kolejnych dwóch tygodni. Ponadto termin ten można również przedłużyć o kolejne cztery tygodnie, w odpowiednich przypadkach, jeżeli Włochy lub Grecja wykażą obiektywne, praktyczne przeszkody uniemożliwiające dokonanie przekazania.

Jeżeli procedury relokacji nie uda się przeprowadzić w powyższych terminach, o ile Włochy i Grecja nie uzgodnią z państwem członkowskim relokacji, że termin ten można w rozsądnych granicach przedłużyć, Włochy i Grecja pozostają odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 604/2013.

11. Po relokacji wnioskodawcy państwo członkowskie relokacji pobiera odciski palców wnioskodawcy i przekazuje je do systemu centralnego Eurodac zgodnie z art. 9 rozporządzenia (UE) nr 603/2013 oraz uaktualnia zestawy danych zgodnie z art. 10, a w stosownych przypadkach, zgodnie z art. 18 tego rozporządzenia.

Artykuł 6

Prawa i obowiązki wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową

1. Wykonując niniejszą decyzję, państwa członkowskie dążą przede wszystkim do najlepszego zabezpieczenia interesu dziecka.
2. Państwa członkowskie zapewniają, by członkowie rodzin objęci zakresem stosowania niniejszej decyzji byli relokowani na terytorium tego samego państwa członkowskiego.
3. Przed podjęciem decyzji o relokacji wnioskodawcy, Włochy i Grecja informują wnioskodawcę w języku dla niego zrozumiałym lub co do którego można zasadnie przypuszczać, że jest dla niego zrozumiały, o procedurze relokacji określonej w niniejszej decyzji.
4. Po podjęciu decyzji o relokacji wnioskodawcy, a przed faktyczną relokacją, Włochy i Grecja powiadamiają na piśmie zainteresowaną osobę o decyzji o relokacji. W decyzji należy wskazać państwo członkowskie relokacji.
5. Wnioskodawca lub osoba korzystająca z ochrony międzynarodowej, którzy wjeżdżają na terytorium innego państwa członkowskiego niż państwo członkowskie relokacji nie spełniając warunków pobytu w tym innym państwie członkowskim, mają obowiązek bezzwłocznego powrotu. Państwo członkowskie relokacji ma obowiązek przyjąć z powrotem taką osobę.

Artykuł 7

Wsparcie operacyjne na rzecz Włoch i Grecji

1. W celu wsparcia Włoch i Grecji, aby państwa te mogły skuteczniej sprostać nadzwyczajnemu obciążeniu dla ich systemów azylowych i migracyjnych w związku z aktualną, zwiększoną presją migracyjną na ich granicach zewnętrznych, państwa członkowskie zwiększają wsparcie operacyjne – we współpracy z Włochami i Grecją – w obszarze ochrony międzynarodowej za pośrednictwem stosownych działań koordynowanych przez EASO, Frontex i inne właściwe agencje, w szczególności przez oddelegowanie ekspertów krajowych do następujących działań pomocniczych:
 - a) sprawdzanie obywateli państw trzecich przybywających do Włoch i do Grecji, które obejmuje jednoznaczną identyfikację, pobieranie odcisków palców i rejestrację oraz, w stosownych przypadkach, rejestrację ich wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej i – na wniosek Włoch lub Grecji – wstępne rozpoznanie tych wniosków;
 - b) udzielanie wnioskodawcom lub potencjalnym wnioskodawcom mogącym podlegać relokacji zgodnie z niniejszą decyzją informacji i określonego wsparcia, jakiego mogą potrzebować;
 - c) przygotowanie i organizacja działań dotyczących powrotu obywateli państw trzecich, którzy nie wystąpili o udzielenie ochrony międzynarodowej lub którzy utracili prawo do przebywania na danym terytorium.
2. Oprócz wsparcia przewidzianego w ust. 1 i w celu ułatwienia wykonywania wszystkich etapów procedury relokacji Włochom i Grecji udziela się stosownego wsparcia za pośrednictwem odpowiednich działań koordynowanych przez EASO, Frontex i inne właściwe agencje.

Artykuł 8

Środki uzupełniające, jakie mają podjąć Włochy i Grecja

1. W dniu 16 września 2015 r. Włochy i Grecja, każde z osobna, przedstawią Komisji swoje plany działania obejmujące odpowiednie środki w dziedzinie azylu, pierwszego przyjęcia i powrotu, podniesienia zdolności, jakości i skuteczności ich systemów w tych dziedzinach, a także środki mające zapewnić właściwe wykonanie niniejszej decyzji. Włochy i Grecja realizują w całości te plany działania.

2. Jeżeli Włochy lub Grecja nie wywiążą się z obowiązków, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, Komisja może podjąć decyzję – po umożliwieniu zainteresowanemu państwu przedstawienia jego opinii – o zawieszeniu stosowania niniejszej decyzji w odniesieniu do tego państwa członkowskiego na okres do trzech miesięcy. Komisja może raz przedłużyć takie zawieszenie na kolejny okres nieprzekraczający trzech miesięcy. Zawieszenie takie nie wpływa na przekazywanie wnioskodawców oczekujących na przekazanie po wyrażeniu – zgodnie z art. 5 ust. 4 – zgody przez państwo członkowskie relokacji.

Artykuł 9

Kolejne sytuacje nadzwyczajne

W przypadku wystąpienia w państwie członkowskim sytuacji nadzwyczajnej charakteryzującej się nagłym napływem obywateli państw trzecich Rada, na wniosek Komisji i po konsultacji z Parlamentem Europejskim, może przyjąć środki tymczasowe na korzyść zainteresowanego państwa członkowskiego, zgodnie z art. 78 ust. 3 TFUE. Środki takie mogą, w zależności od przypadku, obejmować zawieszenie przewidzianego w niniejszej decyzji udziału tego państwa członkowskiego w relokacji, a także ewentualne środki wyrównawcze dla Włoch i dla Grecji.

Artykuł 10

Wsparcie finansowe

Państwo członkowskie relokacji otrzymuje kwotę ryczałtową w wysokości 6 000 EUR na każdą osobę relokowaną zgodnie z niniejszą decyzją. Takie wsparcie finansowe realizowane jest przy zastosowaniu procedur określonych w art. 18 rozporządzenia (UE) nr 516/2014.

Artykuł 11

Współpraca z państwami stowarzyszonymi

Przy pomocy Komisji Włochy i Grecja, każde z osobna, mogą zawierać umowy dwustronne z, odpowiednio, Islandią, Liechtensteinem, Norwegią i ze Szwajcarią dotyczące relokacji wnioskodawców z terytorium Włoch i Grecji na terytoria tych państw. W umowach tych uwzględnia się w należyty sposób główne elementy niniejszej decyzji, w szczególności dotyczące procedury relokacji oraz praw i obowiązków wnioskodawców.

Artykuł 12

Sprawozdania

Na podstawie informacji przedstawianych przez państwa członkowskie i właściwe agencje Komisja co sześć miesięcy przedstawia Radzie sprawozdanie z wykonania niniejszej decyzji.

Na podstawie informacji przedstawianych przez Włochy i Grecję Komisja przedstawia także Radzie co sześć miesięcy sprawozdanie z wykonania planów działania, o których mowa w art. 8.

Artykuł 13

Wejście w życie

1. Niniejsza decyzja wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.
2. Niniejszą decyzję stosuje się do dnia 17 września 2017 r.

3. Niniejszą decyzję stosuje się do osób przybywających na terytorium Włoch lub Grecji od dnia 16 września 2015 r. do dnia 17 września 2017 r. oraz do wnioskodawców, którzy przybyli na terytorium tych państw członkowskich, począwszy od dnia 15 sierpnia 2015 r.

Sporządzono w Brukseli dnia 14 września 2015 r.

W imieniu Rady

J. ASSELBORN

Przewodniczący
